

Kent u dat gevoel?

ANDRIES KNEVEL

Kent u dat gevoel?

100 DENKDUWTJES

Buijten & Schipperheijn *Motief*

ISBN: 978-94-6369-199-4

© 2022 Buijten & Schipperheijn *Motief*
Amsterdam

Behoudens uitzonderingen krachtens de Auteurswet van 1912 mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgevers.

Voor het maken van kopieën uit deze uitgave, ook voor zover toegestaan door de Auteurswet, zijn vergoedingen verschuldigd. Voor betaling van vergoedingen en voor toestemming voor het overnemen van gedeelten in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken wende men zich tot de uitgevers.

Omslagfoto: Jelte Bergwerff

Omslagontwerp: Buijten & Schipperheijn

Vormgeving binnenwerk: Andries Mol

Inhoud

Woord vooraf	9
Roekeloze liefde	11
Zijn gereformeerden beter in praisen?	13
Vergaderen of voetballen	15
Wandelen met Paulus en Luther	17
'De Bijbel is een sprookjesboek'	19
Jong en onbevangen orthodox	21
Ik ben niet meer boos op Kees	23
A Dieu kardinaal Simonis	25
Mijn verdriet	27
Zonder opstanding geen christendom	29
Ik stuntel achter Jezus aan	31
Samen op weg. En met wie?	33
God en Coolblue	35
Beminde gelovigen	37
Bij God is niets onmogelijk	39
Leve de oecumene van het hart?	41
Bono en de Psalmen	43
Concentratie	45
Kinga Ban en 'Ik zal er zijn'	47
Een kaarsje voor de televisie	49
De kerk als veldhospitaal	51

Bij nacht en ontij voor de EO	54
Kerk te koop	56
De wedergeboorte van een zondaar	58
Wat de toekomst brengen moge	60
Klonteren in Barneveld	62
Luther, de paus en u	64
God verandert mensen	66
Je wordt oud en kerkverlater	68
En de band speelde door	70
Kerst: een kwetsbare God	72
De lofzang wordt gaande gehouden	74
De trein uit Westerbork	76
Mogen kerkgangers nadenken?	78
Koning Jezus en koning voetbal	81
Wij leven, wij leven!	83
Met het hele lijf	85
God en het draaiorgel	87
De kerk leeft!	89
De les van Jan Marijnissen	91
De Heer is waarlijk opgestaan	93
Het lied 'Uren, dagen, maanden, jaren' klopt niet	95
De pastoor en het melkmeisje	97
Christenen en het 'zwarte gat'	99
Wij staan achter Israël	102
De zondag van een blij kerkganger	104
Urk, bedankt!	106
Zoveel mensen!?	108
Verliefd in Rome	110
En wij noemen haar: Andrieske	112
O, die heerlijke bubbel	114

Alleen domme mensen geloven	116
Had Jezus een baard?	118
Duizendmaal dank!	120
Leven zonder kathedralen?	122
Fiere christenen gevraagd	125
Calvijn en Appie Baantjer	127
'Ik vond u altijd een akelige man'	129
Welkom in de kerk allemaal!	131
O, die Matthäus-Passion	133
Wat is uw begrafenistekst?	135
Donald Trump in het klooster	137
De Abraham-akkoorden	139
Zoveel christenen? Dat klopt niet	142
Maarten van Rossem en Andries Knevel	144
Bestaat God?	146
Bidden voor een interview?	148
Het evangelie van Albert Heijn	150
Ons grote verdriet	152
Het evangelie en de bladblazer	154
Tijs en de wetenschappers	156
Ploegen op rotsen	158
Laat zich 't orgel overal	161
Aangevallen door een hond	163
De dominee als verleider	165
Lente in de kerk	167
Onze schuld richting het Joodse volk	169
De tweet die ik niet verstuurde	171
Ik hoor gebrom in Bazel	173
Professoren vinden God	175
En abortus dan?	177

Henk Binnendijk en Herman Brood	179
Abraham Kuyper en de beeldenstorm	181
God dobbelt niet	183
Zijn christenen gelukkige mensen?	185
Geloven met je hart	187
Opa, waarom liet God het toe?	189
Zoveel kerken in ons land?	191
Bent u de vader van Marije?	193
Lubbers en de abortuswet	195
Barneveld, Utrecht en Rome	198
Israël, Gods oogappel	200
Kerken negatief in nieuws	202
God bewijzen?	204
De paus, Luther en de oecumene	206
Tumult in Krimpen en op Urk	208
Vier hete hangijzers	210
Waar is God goed voor?	212
De zingende ouderling	214
Dag lieve mensen	216
Epiloog. Ik ben de dochter van	218

Woord vooraf

Er waren weekenden, de afgelopen jaren, dat ik drie en soms vier columns moest schrijven. De hele week dacht ik erover na en op zaterdag startte het schrijfproces. Onderwerpen vinden was al die jaren niet moeilijk, makkelijk zelfs. Ze lagen op straat, stonden in de krant en ook nog weleens in de kerkelijke bladen.

Ik had er veel plezier in. Nog steeds overigens, hoewel mijn productie wel fors is afgenomen.

In de loop van het afgelopen jaar dacht ik erover om een aantal te bundelen. Waarom? Eigenlijk om de lezer nog eens een klein denkduwtje te geven. Want daarom schreef ik ze. Om even na te denken. Om de lezer te laten fronsen en soms te laten glimlachen.

Ik had er veel plezier in om licht te provoceren. Maar dan wel mild, met een ondertoon van liefde en met de nodige zelfspot.

Ik heb ze niet geteld, ben er zelfs heel veel kwijtgeraakt, maar het moeten er ongeveer 750 zijn geweest.

Daaruit een selectie maken is ondoenlijk te meer daar columns gedateerd raken. Daarom heb ik een selectie uit de meest recente jaren gemaakt.

Het merendeel komt uit *Visie*, het blad van de Evangelische Omroep. Ik heb de lijst aangevuld met columns uit het

Katholiek Nieuwsblad, om te laten zien dat een protestantse stukjesschrijver in die krant hartelijk welkom was. Aanvankelijk heb ik nog geprobeerd alle tijdelijkheid uit de column te verwijderen, maar daar stopte ik snel mee. De context verdween en daarmee de portee van het verhaal.

Daarom staan ze, licht aangepast, in originele vorm in dit boekje.

De titel van het boekje is ontleend aan een zinssnede die ik, onbewust kennelijk veel gebruikte, het was redacteur Merijn Wijma opgevallen. Tja, je afkomst verloochent zich niet.

Ik hoop dat u, misschien voor het eerst, hetzij een lichte frons krijgt, hetzij een milde glimlach.

Want daarvoor zijn ze geschreven.

Andries Knevel

Roekeloze liefde

Midden in de coronatijd mocht ik eens in een PKN-gemeente in het midden van het land preken. Een heel grote kerk voor maar dertig personen. Er was ook een heel klein coronaproef koortje van drie stemmen.

Aan het einde van de dienst zongen ze het lied *Reckless Love* of in de vertaling: *Roekeloze Liefde*. Ik kende het lied niet en werd echt geraakt. En wat speels zei ik nog dat ik over dat thema weleens een preek wilde maken.

De volgende dag bekeek ik mijn rooster voor december, en zie: een gemeente vroeg mij om op 20 december als laatste zondag van Advent over 'Liefde' te preken.

Over het lied *Reckless Love* is in 2018, het jaar waarin het lied tientallen miljoenen keren online werd bekeken, een discussie gevoerd.

Kan je zeggen dat God roekeloos is. Behoort het tot zijn karakter om roekeloos te zijn? Roekeloosheid heeft een heel negatieve connotatie. We houden niet van roekeloze mensen.

Dus God?

De schrijvers van het lied legden uit dat roekeloosheid niet tot het karakter van God hoort, maar wel bij zijn

daden. Daden die maar één doel hebben, namelijk om mensen tot Hem te trekken.

Immers, was het niet wat roekeloos dat de herder de negenennegentig schapen in de steek liet om dat ene schaap te zoeken. Waar zouden de negenennegentig andere gebleven zijn?

Ik lees deze dagen veel 1 Johannes 4, 9 en 10.

'Hierin is Gods liefde geopenbaard: God heeft zijn enige Zoon in de wereld gezonden, opdat wij zouden leven door hem. Het wezenlijke van de liefde is niet dat wij God hebben liefgehad, maar dat hij ons heeft liefgehad en zijn Zoon gezonden om verzoening te brengen voor onze zonden.'

God zond geen boodschapper naar de wereld, maar hij zond zichzelf. Vanuit onvoorwaardelijke liefde. Kerstfeest betekent dan ook: de eeuwige God, maakt zich kwetsbaar, als een baby, om op een haast roekeloze manier zijn liefde aan ons te tonen en ons bij zijn hart te brengen. Wat is het Evangelie toch een geweldige boodschap.

Zijn gereformeerden beter in prijzen?

Ik wil het graag met u hebben over samenzang, praise en worship. En laat ik dan maar met de deur in huis vallen: soms lijkt het alsof kerken van gereformeerd belijden daar beter in zijn dan evangelische gemeenten.

Nu moet ik dat meteen nuanceren natuurlijk. Het gaat om 'sommige' gemeenten in beide tradities. Wat bedoel ik dan? In mijn rondgang als voorganger mag ik in gemeenten van beide tradities preken, wat ik een heerlijk voorrecht vind. Het valt me daarbij op dat in de traditionelere kerken meestal zo heerlijk en massaal gezongen wordt (pre corona en inmiddels ook post corona). Niet alleen de psalmen, ook de gezangen en geestelijke liederen, om met Paulus te spreken.

En in de evangelische gemeenten? Daar is het vaak wat anders. De band is kundig en muzikaal genoeg, maar overstemt de gemeente soms al snel. Met name bij de hoge nummers uit Opwekking en bij (nieuwe) Engelstalige liederen. Hoe professioneel de nummers ook worden uitgevoerd, de gemeente komt er dan niet in mee en kijkt ernaar. Enkelingen proberen nog wel mee te zingen,

maar al gauw worden de pogingen gestaakt en dan is de band eigenlijk op solotoer. Natuurlijk wordt er ook in evangelische gemeenten massaal gezongen, maar dan is dat toch vaak waar de band zich wat meer dienend opstelt en minder 'optreedt'.

Misschien zegt u wel: je moet eens bij ons komen kijken. Dat doe ik natuurlijk graag, maar voorlopig houd ik mijn punt toch even staande.

Al wordt massale samenzang in de gemeenten van gereformeerd belijden geen praise en worship genoemd, het is het gewoon wel. En er wordt misschien wel beter (als ik dat woord mag gebruiken) 'gepraised' dan in sommige evangelische gemeenten. Althans, naar mijn waarneming.

Waar ik voor pleit? Ik pleit voor dienende organisten, pianisten en bands, waarbij de gemeente uit volle borst, of heel verstild de lof van God mag zingen.

Vergaderen of voetballen

Bij het maken van de afspraak lette ik niet goed op. Ik zag niet dat de datum op de vaste voetbalmiddag met mijn kleinzoons viel.

Tot de dag naderde en ik zag dat ik een probleem had.

Wat moest ik doen? Vergaderen of voetballen?

In de vergadering zou geen besluit worden genomen.

Ongetwijfeld zou ik een boeiende inbreng hebben, maar misschien ook niet.

Voetballen met mijn kleinzoons was voor hen en voor mij heel belangrijk. Zelfs nu ze groter worden vinden ze het heerlijk om met opa te voetballen.

En dus?

Dus schreef ik een mail aan de voorzitter, dat ik vanwege 'conflicterende agendaproblemen' helaas niet kon komen.

Geen woord gelogen toch?

Mijn geweten werd nog wel licht aangeraakt toen de voorzitter schreef dat hij alle begrip had, maar het ebde snel weg.

De middag heb ik heerlijk gevoetbald, zonder gewetenswroeging. (En ook nog met buitenkant rechts een fraai doelpunt gemaakt.)

Ooit, lang geleden, kon ik niet op de begrafenis van een goede vriend zijn. Die middag was er een belangrijke NPO-vergadering over de toekomst van de radio. En echt, daar moest ik (als directeur) bij zijn, vond ik.

Van die beslissing heb ik later veel spijt gehad. Waar de vergadering over ging weet ik al lang niet meer; dat ik niet naar de begrafenis ben geweest, heeft mij lang achtervolgd. En ach, de publieke radio bestaat nog steeds.

Toen heb ik het besluit genomen, dat bij dit type afwezingen het menselijke aspect, als ik dat zo mag zeggen, voortaan leidend zou laten zijn. Zo'n dilemma heeft zich overigens later bijna nooit meer voorgedaan.

We zijn nu een paar maanden verder en nog steeds ben ik blij dat ik voor onze kleinzoons heb gekozen.

Misschien leest de voorzitter van de bewuste vergadering deze column wel, en dan vraag ik hierbij: heeft u alstublieft begrip voor mijn afweging. En: zou u niet hetzelfde hebben gedaan?

Wandelen met Paulus en Luther

Bijna iedere dag denk ik even aan Luther. ‘Dat is logisch,’ zult u zeggen, ‘met je reformatorische achtergrond denk jij natuurlijk regelmatig aan Luther en Calvijn.’ Dat klopt, maar nu zit het anders.

Mijn vrouw en ik wandelen namelijk iedere dag zo’n vijf kilometer in het bos en over de heide. Dat deden we al op onregelmatige basis, maar nu doen we het gestructureerd. Dat moet namelijk van de ic-artsen. Iedere dag wandelen, of een andere beweging en je BMI onder de 25. Zeker voor een witte, wat oudere man.

En daarnaast vinden we het samen heerlijk. Het is geen opgave.

In 1510 maakte Luther, hij was toen 27 jaar, vanuit Duitsland een voetreis naar Rome. Iedere dag liep hij 40 kilometer. En niet alleen over vlak land, nee, hij moest de Alpen over! Vandaar dat ik uit bewondering zijn naam vaak noem. Wat een tocht.

Maar...

Paulus schrijft in het jaar 55: ‘De lichamelijke oefening is tot weinig nut.’

Wat nu?

Stoppen met wandelen?

Maar deed hij zelf ook niet aan lichamelijke oefening?
Als er iemand wandelde was hij het wel. Samen met Silas en anderen heeft hij een paar keer heel West-Turkije en Griekenland door gewandeld, ik vermoed ook zo'n 40 kilometer per dag. Zijn BMI zal zeker onder de 25 zijn geweest.

In de tekst uit 1 Timoteüs zal hij het over topsport hebben gehad, niet over wandelen.

Trouwens, als je erop let, wordt er in de Bijbel veel gewandeld. Dat is natuurlijk logisch, want wat moest je anders?

Vandaar dat 'wandelen' nog weleens als metafoor wordt gebruikt

Dezelfde Paulus, spoort ons namelijk wel aan om te 'wandelen in de liefde'.

En begint het boek der psalmen niet met de uitspraak 'Gelukkig is de man die niet wandelt in de raad der goddelozen.'

Wandelen is dus eigenlijk een Bijbelse opdracht.

En zo zou ik tijdens het wandelen zachtjes kunnen neurien: 'Ik wandel in het licht met Jezus.'

‘De Bijbel is een sprookjesboek’

Nee, deze uitspraak is niet van mij, maar dat verwachtte u ook niet, maar van Johan Derksen.

Misschien kent u de voetbal analist van *Veronica Inside* wel. Het is de man met de lange haren en van de gepeperde uitspraken.

Johan Derksen is gereformeerd opgevoed, maar heeft het geloof verlaten. Dat komt, zegt hij door zijn autoritaire en hypocriete vader, en door het feit dat hij jaren geleden zijn vrouw heeft verloren door een ongeluk.

Een enkele keer komen we elkaar in de tv-wereld tegen. Zo ook een paar jaar geleden bij *Jinek*. En ja, dan gaat het al gauw over God.

We spraken af dat we nog eens door zouden praten, en dat gebeurde. En wel op een van de avonden die *Andries en Co* heetten van de baptistengemeente in Amsterdam-West.

Als thema kozen we vraag aller vragen: Bestaat God? Het werd een plezierig en geanimeerd gesprek onder leiding van de enthousiaste Margje Fikse.

In de voorbereiding vroeg ik me af: wat ga ik zeggen? Ga ik al mijn apologetische argumenten gebruiken (en dat zijn er veel), of vertel ik een persoonlijk verhaal?

Ik merkte in het gesprek al snel dat die argumenten hem niet raakten, hoe waardevol ze ook zijn. En daarom vertelde ik hem wat het geloof voor mij persoonlijk betekent.

En ik vertelde hem over een wetenschapper die ooit atheïst was, maar die door het bestuderen van de Bijbel tot geloof was gekomen.

'Andries heeft troost in zijn leven en dat heb ik niet,' zei Johan. En dat vond hij voor zichzelf jammer.

Maar om dan te gaan geloven in een sprookjesboek?

'Ik houd de mogelijkheid open dat ik ooit weer gelovig word,' zei hij. Maar hij achtte de kans klein.

De volgende dag vertelde hij aan René van der Gijp en Wilfred Genee dat hij in de kerk was geweest en dat er voor hem gebeden was.

Er werd niet eens gelachen. Men vond het wel mooi. En daar was ik blij mee.

Jong en onbevangen orthodox

Het ontglipte me eigenlijk. Ik had het niet voorbereid. In een gesprek in *Andries* in december zat ik tegenover een jonge vrouw. Hoogopgeleid, zelfbewust, christen en actief in het Koninkrijk.

Het was eigenlijk geen vraag, maar meer een constatering die ik tegen Annebeth Roor aanhield. Ongeveer zo: 'Ik merk dat er veel meer jongeren zijn, die op een, laat ik het zeggen, onbevangen en zelfbewuste manier christen zijn, toch?'

Dat laatste woord voegde ik toe, zodat ze bevestigend kon antwoorden en dat deed ze.

Het valt me de laatste tijd steeds weer op: wat zijn er veel jongeren in het achterland van de EO, als ik dat zo mag benoemen, maar het is misschien wel breder, die op een, ja hoe zeg je dat, haast vanzelfsprekende manier christen zijn.

Ik heb naar woorden gezocht om die nieuwe generatie te typeren. 'Onbevangen orthodox' vind ik wel raak. Of: 'bijdetijds en gelovig'. Of: 'bewust evangelisch'. Of: 'betrokken en gelovig'. Of: 'onbekommerd orthodox'. Ach, vult u het rijtje zelf maar aan.

Jonge mensen, vaak met een goede opleiding, die minder spanning zien tussen hun geloof en de moderne maat-

schappij, die er onbekommerd voor uit komen als hun naar hun geloof gevraagd wordt en die dat handen en voeten willen geven in vrijwilligerswerk in de wijk en in de kerk.

Ik kom ze tegen in mijn werk voor de EO, maar ook in mijn actief zijn binnen *IFES*, *Veritas*, *ForumC*, of *Navigators*. Om maar een paar clubs te noemen.

Misschien hebben ze wel niet de ballast die mijn generatie heeft (ik ben geboren in 1952) in ons verzet tegen de tijdgeest sinds de jaren zeventig.

Er is een nieuwe periode aangebroken, de samenleving is niet meer verzuimd, voorrechten die orthodoxe christenen hadden zijn langzaam weggesijpeld, Nederland is geen christelijk land meer (indien ooit) en de nieuwe generatie, dat alles niet gewend, kan daar kennelijk moeiteloos mee uit de voeten.

Maar zijn er dan geen gevaren? Legio, ik kan deze column er makkelijk mee vullen, maar eerst de zegen: Wat zijn er veel onbekommerd orthodoxe jonge mensen.

Ik ben niet meer boos op Kees

Ik geef het maar eerlijk toe: ik was een beetje boos op Kees Kraayenoord.

Toen de plannen bekend werden rond Mozaiek in Veenendaal, dacht ik: 'Veenendaal? Het Jeruzalem van Midden-Nederland? Wie gaat daar nou een nieuwe kerk stichten? Veenendaal staat vol met kerken, en er is zelfs een belangrijke doorgangsweg die de *Kerkewijk* heet.'

En dacht ik in mij boosheid: 'Kees, waarom ga je niet naar Purmerend of Helmond? Daar ligt de uitdaging. In Veenendaal is het niet zo moeilijk om een kerk, of grote zaal vol te krijgen.'

Enfin, het sudderde wat bij me door en intussen hoorde ik het afgelopen jaar enthousiaste verhalen over uitpuilende diensten.

Maar wat schetst mijn verbazing toen in hoorde van weer een nieuwe Mozaiek. En wel in Nijkerk, het Jeruzalem van de Veluwe en ook nog een plaatsnaam met *kerk* erin.

Mijn boosheid werd niet minder.

En nu?

Mijn boosheid is weg.

En dat heb ik ook in een telefoongesprek aan Kees verteld. Hij moest er wel om lachen.

Waarom ik niet meer boos ben?

Vanwege de nood der tijd en de nood van de kerk.

Ik heb geleerd en geaccepteerd dat gemeenten als Mozaiek nodig zijn, om mensen die de kerk al hadden verlaten, of nog wel naar de kerk gingen, maar innerlijk afgehaakt waren, of gezinnen met opgroeiende kinderen, een plek te geven waar ze zich (weer) geestelijk thuis zouden voelen.

Daar is lang niet alles mee gezegd, dat begrijp ik, maar ik vind dit wel verreweg de beste legitimatie voor deze nieuwe vorm van kerkzijn.

Onlangs preekte ik in Nijkerk in een volle PKN-dienst (de Fontein). Toen ik terugreed, moest ik langs de parkeerplaats van Moazieko38. Die was bomvol en mannen in gele hesjes regelden het verkeer van de kerk die net uitging.

Wat is het mooi, dacht ik, als de traditionele kerken hun leden mogen behouden en nieuwe vormen van kerk-zijn, de zoekers en de afgehaakten een nieuwe geloofsimpuls kunnen geven.

Dat is idealistisch geformuleerd, ik weet het. Maar zonder geloof vaart niemand wel.

En nu Purmerend, Helmond en Almere nog, Kees.

A Dieu kardinaal Simonis

‘U kent de weg, de pads liggen in het keukenkastje.’

Zo af en toe bezocht ik kardinaal Simonis, eerst in Nieuwkuijk, later in Voorhout.

De kardinaal deed nog wel zelf open, maar het koffiezetten liet hij aan mij over. En dus liep ik dan naar de keuken, wist inmiddels waar de pads lagen en zette twee koppen Senseo-koffie.

Ik zat dan nog niet, of de kardinaal stelde de voor hem zo typerende vraag: ‘Zeg, hoe is het met uw vrouw, met Rietje, en hoe is het met de kinderen?’

Dat was geen beleefdheid maar gemeente interesse. Hij kende de naam van mijn vrouw en ook zelfs van een paar van onze kinderen.

Dan luisterde hij niet achteloos, al bezig met iets anders, maar intens, en doorvragend.

Zo heb ik kardinaal Simonis leren kennen, als een man die gericht was op anderen. Vriendelijk, vroom, pastoraal en ook bezorgd.

Want dat laatste was hij. Vlak voor corona belde hij me op, of ik weer langs kon komen om te praten. Want hij wilde zijn zorgen delen over de neergang van de cultuur en van de kerk, en hij hunkerde naar opwekkende woorden.

‘Hoe herinner je je de kardinaal?’ vroeg #NPOradio5 mij. Ik vertelde een anekdote.

Een aantal jaren geleden maakte ik een programma rond de kardinaal in Rome. Simonis had toestemming gekregen om tien minuten op het hoofdorgel van de Sint-Pieter te spelen. Zelfs voor een kardinaal een uitzondering. Ik aarzelde lang, maar toch deed ik het: ‘Kardinaal, zou ik ook een momentje op het orgel mogen?’

En zie: ‘Dat is goed mijnheer Knevel, u krijgt de helft van mijn tijd.’ En zo speelde ik in deze grote kerk Psalm 42. De kardinaal moet spijt hebben gehad, want ik speelde van de zenuwen beroerd, maar hij liet het niet merken. Ooit in 1979 sprak (toen) bisschop Simonis op het EO-congres ‘Voor het leven’. Daar interviewde ik hem, en de band is in die afgelopen veertig jaar heel hecht geworden.

Ik zal onze gesprekken missen. Maar ik weet: hij heeft geen zorgen meer.

Mijn verdriet

Ergens is er iets misgegaan. Helemaal mis.

Nog altijd staat het christelijk geloof er in de samenleving niet goed op.

Christenen zijn hypocriet, veroordelend, liefdeloos en vreugdeloos.

Ach, u kunt het rijtje moeiteloos aanvullen.

En dat hele christelijk geloof is gedoemd om in een paar generaties te verdwijnen. Het duurt wat langer dan we in de jaren zestig dachten, maar toch, het einde is nabij.

Die beeldvorming frustreert me. Hij frustreert me in hoge mate, niet omdat christenen geen kritiek zouden mogen ontvangen, dat is het punt niet, maar omdat deze kritiek afbreuk doet aan het meest heilige van het geloof: Christus zelf.

In die tijd kwam ik door enkele van de programma's die ik maakte, (*AndriesTV, EOlive, Metterdaad*) weer intensief in contact met veel christenen.

En wat mij telkens weer opvalt: ze zijn gepassioneerd, ze hebben zorg voor de ander, ze praten graag over Jezus, ze zijn heel erg gericht op de nood in deze wereld, ze zien af van zichzelf om er voor de ander te zijn, ze hebben veel humor, en ze kunnen heel goed verwoorden wat ze geloven en hoe ze dat geloof vorm willen geven in hun dagelijkse handelen.

Of zoals iemand opmerkte: sierlijke burgers van en voor de samenleving.

En het zijn er steeds meer.

Kijk, en dat maakt me verdrietig.

Ik zie zoveel prachtig geloof om me heen. Geloof dat zich wil uitstrekken naar de naaste en naar de samenleving.

Geloof dat vanuit de liefde voor Christus, liefde wil geven aan mensen in nood, in Nederland en wereldwijd.

En tegelijkertijd zie ik een beeldvorming die op geen enkele manier nog verband houdt met deze realiteit.

Hoe krijgen we deze twee werelden ooit bij elkaar?

Gewoon in geloof doorgaan, denk ik dan, maar wel met soms een verdrietig hart.